

Sygn. akt *XXVII Ca 121/21*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Joanna Karczevska
------------------------	---------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **J. M.**

przeciwko (...) **Sp. z o.o. z siedzibą w W.**

o **zapłatę**

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy

z dnia 05 listopada 2020 r., sygn. akt I C 1992/19

oddala apelację.

Sygn. akt *XXVII Ca 121/21*

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że niniejsza sprawa podlegała rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym, stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy ograniczył uzasadnienie wyroku do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Rozpatrując w pierwszej kolejności zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego, za niezasadny należało uznać zarzut uchybienia przepisom art. 233 § 1 k.p.c.

Podniesione w apelacji zarzuty zmierzały do wykazania, iż wystarczającym dla zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania z tytułu opóźnionego lotu było przedstawienie potwierdzonej rezerwacji na lot pasażera.

Sąd Okręgowy uznał za prawidłową ocenę prawną i wnioski wyprowadzone przez Sąd Rejonowy w przedmiocie braku wykazania legitymacji czynnej po stronie powodowej, albowiem podzielić należy pogląd, że rezerwacja na lot nie stanowi dowodu stawienia się do odprawy powódki – pasażerki opóźnionego

lotu we właściwym czasie, w sytuacji zakwestionowania przez pozwanego wykazania okoliczności stawiania się przez powódkę do odprawy.

Odnosząc się do zarzutu prawa procesowego, wskazać należy, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Zarzut dowolnego

i fragmentarycznego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji, i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy, oraz podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów, na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia.

Zarzut obrazu przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącej ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącej oceny materiału dowodowego (por. postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2002 r., sygn. akt II CKN 572/99, LEX nr 53136). Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. mógłby się okazać skuteczny tylko w wypadku wykazania, że zastosowane przez Sąd kryteria oceny wiarygodności były oczywiście błędne (por. wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2002 r., sygn. akt V CKN 1446/00, LEX nr 55167). Konieczne jest zatem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie.

W szczególności strona winna wskazać, jakie kryteria naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie

im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt I ACa 445/12, Legalis nr 741055). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki

w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W tym zakresie Sąd Okręgowy nie dopatrył się naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c., bowiem Sąd Rejonowy na skutek zgłoszonego przez pozwanego w sprzeciwie zarzutu braku legitymacji czynnej związanej z niewykazaniem okoliczności stawiania się przez powódkę do odprawy, zarządził przeprowadzenie postępowania dowodowego w postaci dopuszczenia dowodu z przesłuchania powódki, prawidłowo uznając, że to na niej, a nie na pozwanym spoczywa ciężar wykazania swojej legitymacji czynnej. Uczynił tak również z uwagi na wniosek pełnomocnika powódki zgłoszony w piśmie z dnia 07 sierpnia 2019 r. (k.30v.), uznając że legitymacja czynna nie została wykazana w wystarczającym stopniu. W dalszej kolejności Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy, a zgromadzony materiał dowodowy ocenił z uwzględnieniem kryteriów określonych w tym przepisie. Dwukrotne nieusprawiedliwione niestawiennictwo powódki na rozprawie przed Sądem wykonującym odezwe celem przesłuchania powódki w charakterze strony, doprowadziły Sąd do prawidłowego, zgodnego z zasadami doświadczenia życiowego i logiki wniosku, że powódka nie udowodniła, iż poza posiadaniem potwierdzonej rezerwacji, stawiała się również do odprawy.

Nie może być zatem uwzględniony zarzut naruszenia art. 233 kpc, gdyż zgodnie

z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c., choćby z tego samego materiału dałoby się wysnuć również logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne.

W rozpoznawanej sprawie podstawą prawną dochodzonego roszczenia stanowi Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające

rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U.UE.L 2004/46/1). Rozporządzenie nr 261/2004 znajduje zastosowanie wyłącznie do pasażerów, którzy posiadali potwierdzoną rezerwację na dany lot oraz stawili się na odprawę (zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie). Kumulatywne wykazanie obu tych okoliczności stanowi konieczną przesłankę do stwierdzenia legitymacji czynnej powódki.

Stosownie do treści art. 3 ust. 2a rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z 11 lutego 2004 r., przepisy przedmiotowego rozporządzenia znajdują zastosowanie do pasażerów posiadających potwierdzoną rezerwację na dany lot oraz, z wyjątkiem przypadku odwołania, stawiają się na odprawę pasażerów.

Wynika z tego, iż powódka, aby udowodnić swoje roszczenie odszkodowawcze na podstawie ww. rozporządzenia oprócz przedstawienia potwierdzonej rezerwacji na dany lot musi również wykazać, że stawiała się na odprawę pasażerów zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie (w tym poprzez środki elektroniczne) przez przewoźnika lotniczego, organizatora wycieczek lub autoryzowane biura podróży. Kumulatywne wykazanie ww. okoliczności stanowiło więc przesłankę konieczną do stwierdzenia legitymacji czynnej powódki w niniejszej sprawie.

Zdaniem Sądu Okręgowego, zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na uznanie, że w przypadku powódki doszło do ziszczenia się - kategorycznie zakwestionowanych przez stronę pozwaną - przytoczonych wyżej okoliczności, co determinowało niezasadność dochodzonego roszczenia.

Powódka przedstawiła jedynie odpis zawartej umowy turystycznej stanowiącej potwierdzoną rezerwację na przedmiotowy rejs samolotowy. Z kolei brak jest dowodów na okoliczność, iż powódka rzeczywiście w wyznaczonym dniu i o oznaczonej godzinie stawiała się na odprawę pasażerów, co istotnie byłoby potwierdzone przez złożenie karty pokładowej bądź złożenie zeznań, czego niewątpliwie powódka, zgodnie z rozkładem ciężaru dowodów wyrażonym w art. 6 k.c., nie uczyniła. Niezgodny z prawdą jest zarzut powódki, że Sąd pierwszej instancji wymagał, aby okoliczność stawienia się do odprawy musiała być wykazana za pomocą karty pokładowej. Takiego wymogu Sąd Rejonowy nie stawiał, co było zgodne z aktualną linią orzecniczą TSUE (tj. postanowieniem z dnia 24 października 2019 r., w sprawie C-756/18)

Zauważyć przy tym należy, iż niejednokrotnie zdarza się, że biura podróży dokonują zmian przewoźników i lotów oraz ich godzin. Przewoźnik lotniczy rezerwuje jedynie liczbę miejsc na dany lot, a nie dokonuje rezerwacji podróży na konkretne nazwiska pasażerów. Trudno też przyjąć by strona pozwana miała przedstawiać listę pasażerów celem wykazania legitymacji czynnej powódki. To powódka, a nie pozwany winien wykazać, że stawiał się na odprawę, co możliwe jest właśnie poprzez załączenie karty pokładowej, ewentualnie inne środki dowodowe tj. przesłuchanie strony. Żaden z powyższych dowodów nie został skutecznie przedstawiony przez powódkę w postępowaniu.

Również nie zasługiwał na podzielenie zarzut naruszenia art. 327¹ k.p.c. Przepis ten z dniem 7 listopada 2019 r. zastąpił dotychczas obowiązujący art. 328 § 2 k.p.c. Zdaniem Sądu Okręgowego zachowało swoją aktualność ugruntowane na tle obowiązującego art. 328 § 2 k.p.c. orzecznictwo, iż naruszenie tego przepisu może być podstawą skutecznej apelacji tylko w wyjątkowych okolicznościach, tj. wtedy gdy wady uzasadnienia uniemożliwiają dokonanie kontroli instancyjnej lub kasacyjnej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 maja 2000 r., I CKN 272/00, LEX nr 1222308; z dnia 14 listopada 2000 r., V CKN 1211/00, LEX nr 1170145.). Nie ulega wątpliwości, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie niezbędne elementy o jakich mowa art. 327¹ k.p.c. i pozwala na merytoryczną ocenę prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia. Zatem powyższy zarzut apelującego należało uznać za chybiony.

Dlatego, w ocenie Sądu Okręgowego, również pozostałe zarzuty apelacji, zarówno naruszenia prawa procesowego, jak i materialnego, uznać należało za nieuzasadnione.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł

jak w sentencji wyroku.